

POSZEIDÓN A MEDENCÉBEN

Megyünk úszni az osztállyal
az Almássy téri szabadidőközpontba,
én nem szeretek úszni, nem tudok úszni,
mindig beteg leszek utána, a víz hideg,
a neon hideg, a többieknek szebb
az úszódresszük, a papucsuk, az úszósapkájuk,
a törölközőjük, a köntösük, a bőrük,

nekem mindenem unalmas és régi,
én mindig elcsúszom a kövön,
a lábam is szőrösebb, mint a többi lánynak,
akik azt mondják, ők is szőrösek, de nem,
ők pihések, fehér a bőrük, szőke a hajuk,
rózsaszínű az úszósapkájuk, és sikoltoznak,
amikor becsúsznak a vízbe, én nehézkesen
bemászom, és akkor elsötétül minden,

világít a fehér sapkám, odavilágít a szörnyre,
nem szörny az, Poszeidón, a vizek kékes-zöldes istene,
és felém tart, a fény felé, letépném magamról
a sapkát, de nem merem, azt mondta az edző bácsi,
hogy a sapkát SOHA nem szabad levenni,
el kéne indulni, átúszni Poszeidón alatt,
suhanni, mint egy habléány,

de csak dermedten kapálódzok a falnál,
a tengeristen is megdermed talán, a szeme
világít, mint a sapkám, a víz mély és hideg,
libabőrös vagyok, anya mindig azt mondja,
hogy megszokod, csak gyorsan merülj le,
már nyakig benne vagyok, de még mindig
didergek, anya, miért, Poszeidón, miért,
edző bácsi, mért kell megtanulni úszni,
ha mi, emberek a szárazföldön élünk,

Poszeidón felém tart, zajt hallok, üvöltést, nyomás
a vállamon, ki akarnak húzni, nem, be akarnak nyomni,
mennem kell, úsznom kell, pedig nem szabad, Poszeidón,
segíts, Poszeidón jön, el kell rúgnom magam
a faltól, ráhasalnom a vízre, figyelni a légzésemre,
a végtagjaim mozgására, Poszeidón és én

egymás felé úszunk, félek, félek, át kell úsznom
a tengeristen alatt, ne haragudj, isten, tudom, hogy nem
szabad, de muszáj, ezt akarják a halandók,
úsznom kell, Poszeidón rám néz, belém,
a szemünk szinte összeér, és végre hallok, mit mond,

nyitom a számat, nyitom az orrom, átúszom alatta,
ott maradok, felfelé söpröm a vizet,
mintha szállnék,
süllyedek,
a sapkám már nem világít,
Poszeidón is eltűnt,
hangokat se hallok,
egyedül vagyok a medence mélyén,
és megnyugszom,
mert kiderült,
a tengeristen mégsem ellenség.

A NIMFÁK, A NIMFÁK

A nimfák, a nimfák menekülnek
az Almássy téren a bokorba pisilő
férfi elől, fehérségük libben
a pingpongasztalok mellett,
a galambszar pettyezte betonon,
a szotyihéjak ropognának talpuk
alatt, ha nem volnának oly könnyűek,
a nimfák, a nimfák átrohannak

a játszótér mellett, a szobor mellett
találják magukat, a szutykos férfi
vidáman szalad utánuk,
néznek körül, irányt váltanak,
azt hiszik, a szabadidőközpontban segíteni
fognak, de a központ nincs nyitva,
tizenöt éve nincs nyitva,
belibbennének, de az ajtó nem enged,
a férfi lohol fel utánuk a lépcsőn,
a nimfák hátrapillognak, ijedten
szétrebbenek, mikor nekirohan
az üvegnek, a slicce lehúzva
véletlenül, csak egy kis simogatást
akar, de a szétrebbent nimfák szaladnak
le a lépcsőkön, bukdácsolnak,
orra esnek, felállnak,
a vérük összepettyezi fehérségüket,
elveszítik egymást, mert leérve
más utakat választanak,
a férfinak most választania
kell, omlik le a lépcsőn ő is, de
már mindegyik nimfa túl messze,
megáll, liheg, forgatja a fejét,
folyik a nyála, a könnye, a verejték
a homloka barázdáiba gyűl, fáj,
nagyon fáj, sajnálja magát, csak egy
simogatást akart a nimfák, a nimfák
sima, puha öleléséből,
csak egy pillanatra mentsék ki,
forgatja a fejét, nem szeretné elhinni,
hogy itt hagyták, egyszerűen
nem és nem, a nimfák, a nimfák
miért menekülnek, és miért,
miért hagyják őt itt,
a verőfényes Almássy téren,
a mit sem sejtő galambok között.